

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl samosoudcem Mgr. Zdeňkem Macháčkem ve věci

žalobce: X, narozen X
státní příslušnost Uzbekistán
bytem X
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, Praha 2

proti

žalovanému: Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2023, č. j. CPR-40646-7/ČJ-2022-930310-V235

takto:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 23. 5. 2023, č. j. CPR-40646-7/ČJ-2022-930310-V235, se zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů částku 6 800 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Tomáše Císaře.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Krajského ředitelství policie Libereckého kraje ze dne 2. 11. 2022, č. j. KRPL-107695-26/ČJ-2022-180022-SV, a napadené rozhodnutí bylo potvrzeno. Tímto prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), správní vyhoštění, stanovil dobu, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, v délce 6 měsíců, podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil dobu 20 dnů k vycestování z území ČR a současně vyslovil, že se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování dle § 179 uvedeného zákona.
2. V napadeném rozhodnutí žalovaný vyšel ze zjištění, že žalobce pobýval na území ČR od 31. 10. 2022 do 1. 11. 2022 neoprávněně. Proto bylo přistoupeno k vyhoštění. Prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno na základě správných a dostatečně podložených skutkových zjištění, protiprávní jednání žalobce bylo správně posouzeno dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Bylo zjištěno, že nejsou dány důvody pro aplikaci § 119a odst. 2 uvedeného zákona. Doba, po kterou není žalobci umožněn vstup na území členských států EU, byla stanovena v zákonném rozmezí, v přiměřené výši a koresponduje rozhodovací praxi aplikované v obdobných případech, a rovněž odpovídá charakteru a závažnosti protiprávního jednání žalobce s ohledem na neexistenci rodinných a soukromých vazeb na území ČR. K odvolacím námitkám žalovaný doplnil, že správní orgán I. stupně správně nepřistoupil k aplikaci § 50a zákona o pobytu cizinců. Z dikce § 119a odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců vyplývá, že při splnění zde zakotvených podmínek vydá policie rozhodnutí o správním vyhoštění, a to s přihlédnutím k přiměřenosti přijatého opatření ve smyslu zásahu do soukromého a rodinného života cizince. V daném případě správní orgán I. stupně neshledal, že by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce, a proto nepřistoupil k překvalifikování předmětného řízení dle § 50a uvedeného zákona. Žalobce má rodinu v Uzbekistánu, vypověděl, že v ČR vazby nemá.
3. Dle žalovaného byla doba 6 měsíců stanovena při spodní hranici zákonného rozpětí s ohledem na rozsah a charakter protiprávního jednání. Tvrzení žalobce, který si myslel, že může tranzitovat na dokumenty z Polska, a zároveň se pokoušel si v ČR pobytové oprávnění obstarat, jsou rozporná. S odkazem na nadřízené závazné stanovisko ministra vnitra žalovaný dovodil, že vycestování žalobce do Uzbekistánu je možné. K námitce, že v Polsku probíhá odvolací řízení týkající se jeho tamějšího pobytového oprávnění, žalovaný uvedl, že žalobce mezi dny 31. 10. 2022 až 1. 11. 2022 prokazatelně nebyl držitelem žádného oprávnění, které by mu umožňovalo vstup a pobyt na území ČR. Vyhoštění žalobce v ČR nemusí nutně

zmařit jeho povolení k pobytu na území Polska. Jde však o hypotetickou otázku, neboť žalobci bylo udělení polského víza odmítnuto již dne 12. 10. 2022.

4. Žalobce v podané žalobě namítal, že v rozporu s § 3 správního řádu nebyl náležitě zjištěn skutečný stav věci bez důvodných pochybností. Správní orgán měl povinnost zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící v neprospěch, ale i ve prospěch žalobce. Došlo také k porušení § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, když přijaté řešení neodpovídá okolnostem případu a nešetří oprávněné zájmy žalobce. Napadené rozhodnutí je nepřiměřené, pokud jde o uložené opatření. Jak forma opatření, tak délka správního vyhoštění byla vyměřena zcela nepřiměřeně. S ohledem na délku nelegálního pobytu po dobu jednoho dne a okolnosti, na jejichž podkladě se žalobce do současné situace dostal, je uložení správního vyhoštění v délce jednoho roku nepřiměřeným zásahem. Je nutno vnímat zásadní stigma, které ulpívá na cizinci postiženém správním vyhoštěním. Žalobci je za jeho excesivní jednání uložen zákaz vstupu do všech členských států EU v délce jednoho roku, pro což vzhledem k okolnostem případu a poměrům žalobce, který je bezúhonnou osobou a nezpůsobil žádnou škodu, není důvod. Správní orgán měl uvážit postup podle § 50a zákona o pobytu cizinců, resp. zdůvodnit, proč podle tohoto ustanovení nepostupoval. To neučinil, protože je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné.
5. Žalobce dodal, že nebyla dostatečně posouzena přiměřenost rozhodnutí, pokud jde o zásah do jeho soukromého života, k čemuž poukázal hlediska uvedená v § 174a zákona o pobytu cizinců. Správnímu orgánu muselo být známo, že v Polsku probíhá řízení o dlouhodobý pobyt žalobce. Prvoinstanční orgán relevantní hlediska uvedl, ale prakticky nijak se nevypořádal s možnými důsledky rozhodnutí pro budoucí život žalobce. Správní orgán nezohledňuje dostatečně specifika celého případu. Jediným kritériem přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění nemůže být to, že cizinec má na území své původní vlasti zázemí a má se tedy kam vrátit. Na takové rozhodnutí je nutno nahlížet jako na nepřezkoumatelné s ohledem na nedostatek důvodů. Správní orgán měl informace k posouzení přiměřenosti rozhodnutí, když mu byl znám základní výčet skutečností minimálně k soukromému životu žalobce. Nebyl využit prostor pro úvahu o délce vyhoštění, která nebyla řádně zdůvodněna a je nepřiměřená době nelegálního pobytu žalobce – necelým dvěma měsícům.
6. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítnul.
7. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal krajský soud v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích žalobních bodů, jimiž je dle § 75 odst. 2 s. ř. s. vázán. Přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
8. Ze správního spisu vyplynulo, že dne 1. 11. 2022 se žalobce dostavil na cizineckou policii s cestovním pasem, aby si zařídil pobytové oprávnění. Kontrolou cestovního

pasu a lustrací v evidenci CIS bylo zjištěno, že žalobce do ČR přicestoval letecky dne 21. 8. 2021, bylo mu vydáno vízum k pobytu na území ČR s platností od 7. 2. 2022 do 7. 4. 2022. Správní orgán I. stupně ověřil, že žádost o pobytové oprávnění, kterou žalobce podal v Polsku dne 29. 4. 2022, byla zamítnuta dne 12. 10. 2022. Jiným pobytovým oprávněním žalobce nedisponoval. Žalobce byl zajištěn téhož dne a bylo s ním zahájeno řízení za účelem správního vyhoštění, v jehož průběhu byl žalobce vyslechnut za přítomnosti tlumočníka. Správní orgán I. stupně před vydáním rozhodnutí obstaral závazné stanovisko Ministerstva vnitra ohledně možných překážek vycestování. Shora označeným rozhodnutím ze dne 2. 11. 2022 rozhodl správní orgán I. stupně o vyhoštění žalobce, jak bylo uvedeno výše. Správní orgán vyšel ze zjištění, že žalobce pobýval na území Schengenského prostoru bez oprávnění k pobytu od 13. 10. 2022 do 1. 11. 2022, z toho v ČR od 31. 10. 2022. V odvolání, resp. jeho doplnění žalobce mj. uvedl, že na území Polska stále probíhá řízení o pobytové oprávnění, toho času v odvolací fázi. V odvolacím řízení žalovaný s ohledem na odvolací námitky vyžádal potvrzení závazného stanoviska ohledně překážek vycestování ministrem vnitra jako nadřízeným orgánem.

9. Předmětem soudního přezkumu je rozhodnutí správních orgánů ve věci správního vyhoštění žalobce z důvodu neoprávněného pobytu na území ČR podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců. Žalobce se rozhodnutí o správním vyhoštění brání jako nepřiměřenému, domáhá se aplikace § 50a zákona o pobytu cizinců, přičemž současně namítá, že skutkový stav za účelem řádného posouzení jeho případu nebyl zjištěn žalovaným dostatečně.
10. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
11. Současně dle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců platí, že *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*
12. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
13. Podle § 50a odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění novely provedené zákonem č. 176/2019 Sb. s účinností od 30. 7. 2019, *rozhodnutí o povinnost opustit území policie vydá cizinci, který je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného*

jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně; to neplatí, pokud by cizinec mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Dle písm. c) citovaného ustanovení dále platí, že rozhodnutí o povinnosti opustit území policie vydá cizinci, který je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.

14. Výkladem a aplikací shora citované úpravy, která má svůj původ v návratové směrnici Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. 12. 2008, se zabýval NSS v rozsudku ze dne 21. 12. 2020, č. j. 5 Azs 432/2019-29, publ. ve Sb. NSS 4132/2021. NSS dospěl v bodu 23 označeného rozsudku k závěru, že „je potřeba prioritně postupovat podle § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a vydat rozhodnutí o povinnosti opustit území ČR, pokud jde o cizince, který je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem EU a který na území ČR pobývá neoprávněně – např. proto, že v důsledku podezření ze spáchání trestného činu anebo odsouzení za trestný čin přestal splňovat podmínky vstupu ve smyslu čl. 6 odst. 1 písm. e) Schengenského hraničního kodexu, jenž je pro účely naplnění požadavku, že daná osoba je považována za „hrozbu pro veřejný pořádek“, vykládán v širším smyslu a logicky stanoví nižší standard; srov. shora zmíněný rozsudek Soudního dvora ve věci E.P., C-380/18, který umožnil široký prostor pro uvážení příslušných orgánů členských států s tím, že uplatnění daného požadavku nebrání, je-li státní příslušník třetí země „podezřelý ze spáchání trestného činu, aniž je prokázáno, že jeho chování představuje skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu, kterou je dotčen některý ze základních zájmů společnosti dotyčného členského státu“ (bod 46). Prokazování těchto skutečností – tedy toho, že se jedná o skutečnou, aktuální a dostatečně závažnou hrozbu některého ze základních zájmů společnosti – je namístě až při zvažování, že se § 50a odst. 1 zákona o pobytu cizinců nepoužije, neboť je nutno aplikovat výhradu veřejného pořádku uvedenou v odst. 2 tohoto ustanovení a přistoupit k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění; teprve v tomto pomyslném „druhém kroku“ je třeba naplnit vyšší standard a prokázat, že by cizinec mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
15. Na uvedené závěry již navázala další judikatura. Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 27. 4. 2022, č. j. 41 A 16/2022-16, body 24 a 25, rovněž konstatoval, že „Pokud tedy na území ČR neoprávněně pobývá cizinec, který je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem EU, primárně by mu měla policie vydat rozhodnutí o povinnosti opustit území na základě § 50a zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí o povinnosti opustit území – na rozdíl od rozhodnutí o správním vyhoštění – totiž nutí cizince opustit pouze území ČR, nikoliv území všech členských států. Zároveň se nepojí se zápisem v Schengenském informačním systému. K vydání rozhodnutí o správním vyhoštění lze u této skupiny cizinců přistoupit teprve v případě, že cizinec nebude respektovat povinnost opustit území a ve stanovené lhůtě z ČR nevystupuje. Pak bude namístě vydání rozhodnutí o správním vyhoštění zřejmě podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců (na první koleji čl. 6 odst. 2 věta druhá návratové směrnice). K přímému vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, aniž by předtím policie vydala rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a zákona

o pobytu cizinců, lze v případě této skupiny cizinců přistoupit pouze za předpokladu, že by cizinec mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost státu, jak předvídá § 50a odst. 1 písm. b) věta za středníkem zákona o pobytu cizinců (jedoucí po druhé koleji čl. 6 odst. 2 věty druhé návratové směrnice). Na uvedeném nic nemění skutečnost, že zákon o pobytu cizinců v § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 umožňuje uložit správní vyhoštění i v případě nelegálního zaměstnání. S ohledem na unijní původ institutu správního vyhoštění je potřeba jednotlivá ustanovení zákona o pobytu cizinců vykládat eurokonformně. Zde tedy s ohledem na výše popsanou úpravu v návratové směrnici a Schengenském hraničním kodexu, resp. v nich definovaný pojem neoprávněného pobytu státního příslušníka třetí země. Jen takto unijně chápaný pojem neoprávněného pobytu může jako jediný vést k vydání rozhodnutí o navrácení cizince (k tomu viz také body 32-33 níže).“ Uvedené závěry lze nepochybně vztáhnout i na případ rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona o pobytu cizinců, tj. pro případ, kdy cizinec neoprávněně pobývá na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.

16. Zjištění, zda se jedná o cizince, který je držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem EU, je tedy stěžejní pro posouzení, zda lze na území ČR neoprávněně pobývajícímu cizinci vydat rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců či rozhodnutí o povinnosti opustit území podle § 50a odst. 1 tohoto zákona.
17. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že v řízení o správním vyhoštění, tj. v řízení, v němž je cizincům ukládána povinnost vycestovat z území a zákaz vstupu na území, které je vedeno ex officio, platí, že správní orgán je nad rámec obecného pravidla o zjišťování skutkového stavu věci zakotveného v § 3 správního řádu povinen zjišťovat i skutečnosti ve prospěch účastníka řízení ve smyslu § 50 odst. 3 věta poslední správního řádu. Správní orgán v tomto typu řízení nese odpovědnost za řádné shromáždění podkladů pro rozhodnutí a případně odpovědnost za nesplnění této povinnosti (srov. rozsudky NSS ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013-69; či ze dne 26. 10. 2017, č. j. 5 Azs 56/2017-34).
18. Žalovaný v napadeném rozhodnutí bez dalšího vyšel ze zjištění správního orgánu I. stupně, že žalobcova žádost ze dne 29. 4. 2022 o povolení pobytu na území Polska byla dne 12. 10. 2022 zamítnuta. Je to však žalovaný, kdo v řízení o správním vyhoštění nakonec nese odpovědnost za řádně zjištěný skutkový stav věci. V situaci, kdy se žalobce v odvolání domáhal aplikace § 50a zákona o pobytu cizinců jako přiměřeného opatření pro případ jeho velmi krátkého neoprávněného pobytu na území ČR a zdůrazňoval, že stále probíhá odvolací řízení ohledně jeho oprávnění k pobytu v Polsku, žalovaný pochybil, pokud tuto zásadní informaci neproověřil a před vydáním rozhodnutí o odvolání nezjistil, zda žalobci s konečnou platností bylo či nebylo vydáno platné povolení k pobytu v Polsku. Ze správního spisu nelze doposud zjistit cokoli ve vztahu k žalobcovu odvolacímu řízení v Polsku, nelze proto ani vyloučit, že žalobci bylo pobytové oprávnění v Polsku uděleno. Žalobní námitku, že ze strany žalovaného došlo k porušení povinností plynoucích z § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, uznal soud důvodnou.

19. Bylo na žalovaném, aby závěr o zákonnosti rozhodnutí o správním vyhoštění učinil nikoli pouze z pohledu, zda takové rozhodnutí představuje přiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobce ve smyslu § 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců, ale zejména z pohledu aplikace čl. 6 odst. 2 návratové směrnice (viz shora citované rozsudky NSS ze dne 21. 12. 2020, č. j. 5 Azs 432/2019-29, body 29 a 30; a Krajského soudu v Brně v rozsudku ze dne 27. 4. 2022, č. j. 41 A 16/2022-16, bod 27).
20. Za dané situace je předčasné, aby se soud zabýval námitkami, v nichž žalobce zpochybňuje přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění, pokud jde o zásah do jeho soukromého života, a stanovení doby, po kterou mu byl zakázán vstup na území členských států EU.
21. S ohledem na shora uvedené soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí vyžaduje zásadní doplnění. Skutečnost, zda bylo žalobci před vydáním napadeného rozhodnutí vydáno platné povolení k pobytu v Polsku jako jiném členském státu EU, je pro právní posouzení věci zásadní a je na žalovaném, aby tuto skutečnost před vydáním svého rozhodnutí řádně zjistil a teprve od tohoto zjištění odvíjel své další úvahy.
22. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud vrátil věc k dalšímu řízení žalovanému, který je podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vysloveným právním názorem soudu vázán. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
23. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
24. V souzeném případě byl žalobce úspěšný, proto mu soud proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Ty byly tvořeny odměnou právního zástupce za 2 úkony právní služby v celkové výši 6 200 Kč [2 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] a náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 x 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu). Osvědčení o registraci advokáta k DPH předloženo nebylo. Celkem tak náhrada nákladů řízení činí 6 800 Kč a soud žalovanému uložil, aby ji zaplatil žalobci k rukám jeho právního zástupce v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 13. července 2023

Mgr. Zdeněk Macháček
samosoudce